

ske i Danmark med blot det svageste litterære Begreb, som mener, at Hr. Alfred Ipsen er en betydeligere Forfatter end Hr. Herman Bang. Hvortil saa denne ganske misvisende Rangforordning? Jeg har nævnt et enkelt Eksempel — jeg kunde nævne flere. Meningen med disse livsvarige Digtergager er jo dog ikke den, at de skulle være Hjælp til værdige trængende. Men Meningen med dem maa være den, at de skulle være Nationens Hædersgaver til de Kunstnere, som have gjort sig fortjente af deres Fædreland, og disse Hædersgavers Størrelse skulde dog staa nogenlunde i Forhold til den Betydning, vedkommende Kunstner har haft for sin Samtid.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger ønsker jeg at tale om et Par Spørgsmaal, som have særlig Interesse for den Kreds, jeg har den Ære at repræsentere. For nogle Aar siden blev Akkordpriserne for Skovarbejderne i Fredensborgkredsen forhøjede. De kunne trænge til yderligere at forhøjes, men man har sagt mig, de ville blive underkastede en Revision, naar den nye Meterlov træder i Kraft. Jeg haaber da, denne Revision vil have til Følge, at Priserne blive satte op. Daglønnen, der bestemmes af Skovriderne, ikke alene for de løse Skovarbejdere, men for Statens faste Skovarbejdere, for Hegnsmand og Skovløber, er yderst ringe. De Steder, hvor jeg har undersøgt Forholdene, er Daglønnen i de 6 Sommermaaneder 2 Kr. og i de 6 Vintermaaneder 1 Kr. 72 Øre. Skovløberne have Fribolig, Fribrændsel og en Jordlod paa ca. 2 Tdr. Land, desuden have de i Løn- og Græsningspenge 48 Kr. Men for disse Løn- og Græsningspenge skulle de uden Betaling assistere ved Nummereringen af Skoveffekter og anvise disse Effekter for Køberne. Hegnsmændene have ingen Jord eller saa godt som ingen Jord, kun lidt Havejord, og i Løn- og Græsningspenge 17 Kr. Med en Dagløn, der varierer fra 1 Kr. 72 Øre til 2 Kr., faa Skovløberne og Hegnsmændene kun et ringe Vederlag for deres Arbejde. Jeg haaber paa, at den højtærede Landbrugsminister — som jeg er sikker paa er enig med mig i, at Staten bør være en god Arbejdsgiver — vil tage Initiativet til, at Daglønnen forhøjes for alt Arbejde i Statens Skove. Heller ikke have Skovfogederne gode Kaar. Skovfogederne ere delte i to Klasser: de egentlige Skovfogeder og Opsynsmændene. Skovfogederne begynde med en Løn af 800 Kr., stigende hvert 5te Aar med 100 Kr. indtil 1200 Kr.

Opsynsmændene, der have samme Arbejde og samme Pligter som Skovfogederne, begynde med 500 Kr., stigende hvert 5te Aar indtil 900 Kr. Begge Klasser have Fribolig, men alle Reparationer ved Boligen, naar det da ikke er ligefremme Hovedreparationer, skulle bekostes af Brugeren, som ogsaa maa svare de Skatter, som paahvile Tjenesteboligen. Der hører til Tjenesten en Jordlod paa 10—20 Tdr. Land. Denne Jordlod var tidligere et godt Plus til Skovfogedernes Indtægter, da de før havde langt mere Tid tilovers fra deres Arbejde i Skoven. Nu drives Skovene langt mere intensivt end før, og Skovfogederne ere henviste til at drive deres Jord ved fremmed Hjælp med en Karl, og en stor Del af Aaret ogsaa med en Daglejer, saa Udgifterne til Folkelønninger, Skatter og Afgifter ofte overstige den Indtægt, de kunne faa ud af deres Jord. Efter 10 Aars Ansættelse faa Skovfogederne kongelig Udnævnelse, og de skulle altsaa sikre deres eventuelle Enker en Overlevelserente eller paa anden Maade sikre dem. Dette koster dem 150—200 Kr. om Aaret, eftersom de ere ansatte i en yngre eller mere fremrykket Alder. Jeg tror, man som Regel kan sige, at Skovfogederne med Familie ere henviste til at leve af den faste Løn. Den er, som jeg nævnedes før, ikke stor, og jeg haaber, at den højtærede Landbrugsminister ogsaa vil tage Spørgsmaalet om en Lønforhøjelse for Skovfogederne under velvillig Overvejelse.

Jeg omtalte ved Finanslovbehandlingen i Fjor Forholdene ved Nivaa Holdeplads. Nogle af disse Forhold ere blivne forbedrede, men der er endnu meget tilbage at ønske. Saaledes er Ventesalen alt for lille, da al Færdsel, Løsning af Fragtbreve, Udlevering af Post- og Frimærkepakker skal foregaa igennem Ventesalen. I Skrivelse fra Ministeriet for offentlige Arbejder af 12. Juni 1908 blev der lovet Publikum, at Nivaa Holdeplads skulde forsynes med Billetter til samtlige Statsbanestationer. Men dette Løfte er ikke blevet opfyldt. Men den værste Ulempe ved Nivaa Holdeplads er den, at Personalet er for faatalligt, Ekspeditionen maa nødvendigvis blive mangelfuld, det lille Personale kan umulig overkomme at betjene Publikum tilfredsstillende. Disse Mangler, altsaa særlig de alt for smaa Lokaler og det alt for lille Personale, ville blive afhjulpne, hvis Nivaa Holdeplads kunde blive ophøjet til Station. Det er ikke Indtægterne, der ere for smaa. Ved Nivaa Holdeplads indkommer der aarlig